

Sygn. akt IV Pa 54/14

POSTANOWIENIE

Dnia 09 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy we Włocławku / Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Włocławku Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSO Małgorzata Paździerska (spr.)

Sędziowie: SO Regina Duda-Marciszewska

SO Katarzyna Augustyniak

po rozpoznaniu w dniu 09 grudnia 2014 roku we Włocławku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w B.

o wypłatę wynagrodzenia za pracę i ekwiwalent za urlop

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 27 czerwca 2014 roku sygn. akt IV P 220/14 w całości

postanawia:

uchylić wyrok w całości i znieść postępowanie od dnia 21 maja 2014 roku oraz przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu we Włocławku do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

W dniu 8 sierpnia 2014 roku powód J. B. wniósł apelację od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 27 czerwca 2014 roku sygn. akt IV P 220/14 w całości.

Apelacja jest zasadna w zakresie skutkującym uchynieniem wyroku w całości, zniesieniem postępowanie od dnia 21 maja 2014 roku (wydanie zarządzenia o wyznaczeniu rozprawy na dzień 27 czerwca 2014 roku, zawierające zawiadomienie „pełnomocnika pozwanego r. pr. T. P.”) oraz przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu we Włocławku do ponownego rozpoznania.

W tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Z kolei zgodnie z treścią art. 379 pkt 2 kpc nieważność postępowania zachodzi gdy pełnomocnik strony nie był należyście umocowany.

Nie budzi wątpliwości, iż nienależyte umocowanie pełnomocnika strony jako przyczyna nieważności postępowania zachodzi zarówno w razie wadliwego udzielenia pełnomocnictwa osobie mogącej być pełnomocnikiem, jak i ze względu na działanie w charakterze pełnomocnika osoby, która w danej sprawie nim być nie może.

W aktach sprawy Sądu Rejonowego we Włocławku o sygn. IV P 220/14 znajduje się jedynie kserokopia dokumentu ogólnego pełnomocnictwa procesowego, które strona pozwana udzieliła m.in. radcy prawnemu T. P. do reprezentowania (...) Sp. z o.o. w B. we wszystkich sprawach spornych przed sądami powszechnymi wszystkich instancji (jako załącznik do odpowiedzi na pozew).

Jest sprawą oczywistą, iż w świetle regulacji art. 87 § 1 kpc radca prawny T. P. posiada zdolność bycia pełnomocnikiem procesowym strony postępowania sądowego. Jest również oczywistym, że kserokopia dokumentu nie posiada waloru prawnego oryginału dokumentu. Trzeba w tym kontekście zauważyć, iż ustawodawca posługując się pojęciem dokumentu (w tym przypadku jako dowodem udzielenia pełnomocnictwa) rozumiał przez to oryginał dokumentu. Tam gdzie oryginał może być zastąpiony przez odpis (np. odbitkę ksero), ustawodawca wyraźnie to zaznaczył (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 roku, sygn. akt I CKN 1280/00).

Zgodnie z art. 89 § 1 kpc, pełnomocnik obowiązany jest przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzitelny odpis pełnomocnictwa. Radca prawny może sam uwierzytelnić odpis udzielonego im pełnomocnictwa. Pojęcie pełnomocnictwa ma zatem dwojakie znaczenie; z jednej strony oznacza umocowanie pełnomocnika przez mocodawcę do działania w jego imieniu, z drugiej natomiast - dokument obejmujący (potwierdzający) to umocowanie. Czym innym jest zatem udzielenie pełnomocnictwa, a czym innym jego wykazanie przed sądem (vide postanowienie SN z dnia 10 lipca 2014 roku, I CZ 47/14 i powołane tam uchwały SN: z dnia 27 listopada 2003 r., III CZP 74/03, OSNC 2005, nr 1, poz. 6 i z dnia 30 marca 2006 r., III CZP 14/06, OSNC 2006, nr 10, poz. 165). W przedmiotowym kontekście należy podkreślić, iż dokument pełnomocnictwa i jego wydanie nie mają znaczenia konstytutywnego, gdyż taki charakter posiada samo udzielenie umocowania (vide postanowienie SN z dnia 24 października 2013 roku, IV CZ 73/13). Dokument pełnomocnictwa jest jednakże niezbędnym dowodem potwierdzającym istnienie umocowania pełnomocnika do działania w imieniu strony. Dowód ten nie podlega zastąpieniu żadnym innym środkiem dowodowym, gdyż wobec sądu i strony przeciwnej za pełnomocnika działającego z właściwym umocowaniem może uchodzić tylko osoba, która wykazała swe umocowanie odpowiednim dokumentem pełnomocnictwa (vide postanowienie SN z dnia 9 marca 2006 r., I CZ 8/06, OSP 2006, nr 12, poz. 141; wyroki SN z dnia 11 grudnia 2006 r., I PK 124/06, Monitor Prawa Pracy 2007, nr 5, poz. 256, z dnia 28 marca 2008 r., II PK 235/07, OSNP 2009/15-16/198, z dnia 13 września 2011 r., I UK 78/11).

Jak już wskazano wyżej, w niniejszej sprawie strona pozwana nie dołączyła do akt sprawy oryginału dokumentu pełnomocnictwa z podpisem mocodawcy lub wierzitelnego odpisu dokumentu pełnomocnictwa. Nadto (...) w B. nie zatwierdziła czynności podejmowanych w sprawie przez radcę prawnego T. P. (vide art. 97 § 2 kpc). Przedmiotowe okoliczności determinują konkluzję o nienależytym umocowaniu pełnomocnika poprzez wadliwe udzielenie pełnomocnictwa osobie mogącej być pełnomocnikiem, skutkującą nieważnością postępowania. W sprawie niniejszej nie zostało bowiem dołączone pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy, czyli oryginał pełnomocnictwa, a jedynie jego kserokopia, nie nosząca cech wierzitelnego odpisu pełnomocnictwa wobec nie poświadczenia za zgodność przez radcę prawnego.

Reasumując należy wskazać, iż co do zasady (z uwagi na regulację art. 97 § 1 i 2 kpc, nieznajdującego jednak zastosowania w niniejszej sprawie), działanie pełnomocnika nienależycie umocowanego skutkuje nieważnością postępowania (art. 379 pkt 2 kpc). Dotyczy to także osoby podającej się za pełnomocnika, która została przez stronę faktycznie umocowana, ale tego w sposób wymagany przepisami nie wykazała. Nieważność postępowania stanowi uchybienie procesowe o charakterze bezwzględny, a dotknięte nią czynności nie mogą być konwalidowane.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i rozważania Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 2 kpc oraz art. 108 § 2 kpc orzekł jak w sentencji.